

עם "הפדגוג":

באוסטריה-אונגריה:

לשנה: 15.50 קראנען, לחצי שנה: 7.75 קראנען, לרבע שנה: 3.90 קראנען.

ברוסיה:

לשנה: 6 רויב, לחצי שנה: 3 רויב, לרבע שנה: 1.50.

בשאר ארצות:

באשכנז לשנה: 18 מארק, באנגליה לשנה: 12 שילינג, בשאר ארצות לשנה: 17 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 16 פֿרנק.

בעד חלוף האדריסה 20 קאפ.

מחיר מודעות: בעד כל שורה קטנה פֿטיט 88 ה' 15 ק'.

תנאי החתימה.

באוסטריה-אונגריה: לשנה: 10.50 קראנען, לחצי שנה: 5.25 קראנען, לרבע שנה: 2.70 קראנען.

ברוסיה: לשנה: 4 רויב, לחצי שנה: 2 רויב, לרבע שנה: 1 רויב.

בשאר ארצות: באשכנז לשנה: 9 מארק, באנגליה לשנה: 8 שילינג, בשאר ארצות לשנה: 11 פֿרנק, בארץ ישראל לשנה: 10 פֿרנק.

החותמים לשנה שלמה יקבלו בסוף השנה השורה יפה חנם.

דמי החתימה יוכלו לשלם גם לשעורים: 2 רובל בעת החתימה, ושני הרובל הנותרים בראשית הרבע השני (ובשאר ארצות בכסף המדינה לפי הקורם).

מחיר כל נומר 10 קאפ, 25 העללער.

Krakau, 1 Juli (18 Juni) 1903.

גליון לה.

קרקווי, יום ד', ו' תמוז תרס"ג.

התבן: יודעי עוף (אגדה), הילני גיבלום, הרגום מרדכי גפן. — מפל מים שהתקשה והיה לאבן (ציור). — בימי הבציר (מחיי הילדים בארץ ישראל, המשך), חמדה בן-יהודה. — משלי לפונטין: האלון וקנה הסוף (עם ציור). ש. ל. גרדון. — הצוענית העבריה (ספור, המשך), יהודה שטיינברג. — רבינוזון (מחזה לילדים, סוף), הרגום בן-יצבי. — ידיעות שונות. — פתרון חידה. — נרבות. — מודעות.

הננו מתכבדים להזכיר את מנויי ה"עולם קטן" כי הגליון 39 הבא הוא האחרון לרבע הזה (השלישי) ואלה שנמנו רק על רבע שנה (או על שלשה רבעי שנה מראשית שנת תרס"ג) יואילו להזדרז ולחדש את חתימתם, לבל תהיה הפסקה במשלוח הגליונות אליהם. המחדשים ואת חתימתם יואילו לשלוח אלינו את האדריסא הנדפסת שלהם או להודיענו את המספר שעל אדריסתם בדיוק.

המו"ל.

יודעי עוף.

(אגדה).

מאת

הילני גיבלום.

—

ועל גדות הנָהָר צָמְחוּ אֲלוֹנוֹת רָמִים. וְעִנְפֵיהֶם הָאֲרָבִים הָיוּ שְׁלֹחִים אֶל הַנָּהָר, וְשֵׁם הַתִּנְשָׁאוּ צָמְחוּ הָאֲרוֹמִים (הַצֵּהָבִים) וְהָעֵלְיוֹן עַל נִכְעָלֵיהֶם הָאֲרָבִים וְהַקִּיקִיִּים.

(¹) איריספּלאַנצער, *Ирись*.

אך האיר הבקר של יום תְּקִיץ הַנִּחְמָה, וְתוֹפֵעַ הַשֶּׁמֶשׁ הַבְּהִירָה בְּקִרְנֶיהָ הַנוֹצְצוֹת עַל פְּנֵי הַנָּהָר הָרָחֵב, אֲשֶׁר מִיָּמִיו שׁוֹמְפִים דֶּרֶךְ הָרֶשׁ מִצֵּל וּמִתַּפְתָּלִים בְּמִרוּצָתָם הִרְחֵק, הִרְחֵק אֶל הַיָּם הַגָּדוֹל וְהָעֶמֶק.

"צוין, צוין! האה! מה טובים החיים לאלה הירדנים לעוף! בדעתך כי יכול אתה לעוף אז, נפלא הדבר, קשה לך לשבת במנוחה על מקומך; אינה כח נעלם מושך אותך להתרומם למעלה ולהמריא במרום. בחפצי – אני מותחת את כנפי בשני מפרשים ובהרף-עין והני כבד בקיע השמים, ולחפה, ברצוני – ואני נופלת כאבן ארצה; אבל חיש אשוב שנית לרפרף ולהסתובב באויר. ושם, למעלה מסביבותיה, האה! אויר זה, אויר נעים ונהדר-שמש... ואם אחפץ להיות בקצה הארץ גם זה לא יבצר ממני!... האה! אם יש רק הרצון – ואני!... עתה, הבה ארדה למטה, אל המים כדי להרטיב מעט את כנפי, ועתה, הבה שנית למעלה, למעלה, מהרה, מהרה! הוי מתעלפת אני, פשוט, משמחה... ומחוי מתמלט מבלי משים: צוין, צוין!"

ונעלם פתאם הדרור ואיננו.

ומאחרי עצי חלבנה קם אינה רעש ותמלה מיונה. הרף, עביר-הער היו מתיחים חוטי השלגורף; והחושים האלה, אשר נוצצו בזהר השמש כמיתרי הכנור המזמר, ובהקמיה המיונה הזאת נשמע: "אנחנו ממחרים לעוף הרבה יותר מהחרגל והדרור. אנחנו טשים ונחר עם זה נוביל אתנו מחשבות ודברים הרחק הרחק אל אפסי ארץ. אנחנו לא נעזר ברות, בשמש ובסער. לנו כנפי-קסם, אשר בעזרתן נוליד רעיונות, ניבים ומבטאים; ואף העפיקו להתמלט מפי האיש ואנחנו כבר נשאנו אל אלפי אלפים פרסה הרחק ממקום יצירתם! אנחנו לא נדבר בקול רם, לא נצפצף בדרור ולא נשרק בחרגל, כי נכר נדרנו לשים מחסם לפנינו, ונאנחנו אומם ידוע נדע אף להסתיר סוד לבד יגלה, והאם יש הינדע את אשר נוביל, למשל, עתה!" והחושים צללו והמו מאד.

ובמרומים על פני היער הקבוע את האויר נשר גדל-חנפיהם. הוא התרחק בענן בקרני השמש והישיר להביט אל הארץ מתחת.

— מה נקלה וקטן שם הכל מתחת! — חשב הנשר בלבו — היערים שפלים, הצפרים קטנות ומה מאד משפילות הן כלן לעוף!... ואני!... אני — משוטט פה במרחביה; אף הברה אחת מתשואות החיים שם מטה לא תגיע עדי. אוהב אני את שן הסלע הרים, שם אחנה במנוחה ואתבונן מבלי מפרע, הרחק הרחק אל ארבע רוחות השמים. את קני הבינותי לי על ראש הענק הזה. אולם גבה כל הדברים אשר על פני האדמה שפל הוא בעיני. רק בהאבירי מראש הסלע למרום השמים, או רק אז אני מרגיש את עצמי חפשי; אז אני מפרש את כנפי הארפות ומתנשא וטובל בנרמים הנעמים והקרירים של אויר

מיונם היה כנודר אבירים צעירים השוכנים בתוך יער של בירונים וחניתות ירוקים. על פני המים צפו במנוחה פרחים לבנים, גדולים, נירחצו רגליהם במים הזכים וראשיהם — בגלי אור השמש הבהרה, ובאויר, מעל האירוס הצההל והפרחים הצנועים השחאים, רחף חרגל אחד ונענע בלי הרף בכנפיו הקטנות. רגע נרד מטה וברגע התנשא שנית למעלה וינוצץ באויר הוד בקרן השמש המחלוקה על פני גלי המים ונשקתם. והוא שב וישנה וישלש את מעשהו זה פעמים רבות, ובכל השת היה שרק בלחש את שירתו באוני הפרחים היםים, וכל ניו הקטן ובכפיו השקופות רעדו משמחה.

— האה! אני עף! האה! אני עף! — שר החרגל בלאט ויברק בכנפיו תכלות — האה! מה מטיב אנכי לעוף! אין אשר ידמה לי כזה! אתן, שושנים נאות, עומדות אתן תמיד על המשמר על שפת הנהר ומתבוננות רק אל הגלים השוככים הנושקים את נבעוליהם-רגליהם. גם אתם, פרחים, פרחי שלג — אומם פנים מכס לא ראיתי מעודי, ואני הרבה, הרבה ראיתי — אף מתנועעים אתם על פני המים, מתנועעים, ולא תרומו אף במלא אצבע! ואולם נסו נא להביט אלי וראיתם — ואני פורח ופורח ואת השמים ואת הארץ אני מלא! בחפצי — ואני יורד אל פני המים, ובמעט אגע קם בכנפי ומביט אל נכיהם פנימה. ובחפצי — והני מתרומם ברנע למעלה, מרקיע שחקים ומתרחק בטיפת השמש ואז — גבה אני מכן, פרחים נהדרים, גבה, גבה מאד! יכול אני, אם רק אבה, לצאת במחול טריליטריליטרילי... להטלטל, התבוננו נא, ולעוף אנה ואנה בנוצה קלה! ועתה, ראו נא! הנה כמו ננעתי על מקומי, בקרן השמש באויר, ורק כמעט כמעט שאני מניד את גופי ומניעו... עתה, הביטו, אני מסתובב סביב סביב ומדי עופפי מחוף אחד אל משנהו אני מצויר באויר חצי-אירעול גדולים!... ואם יש את נפשי — אני נח רגע, אבל רק רגע, רגע קטן, על פרח יפה אחד, ואנכי מתבונן אל גביעו החרול והשקוף... ראשי סובב עלי ממש, בגלגל מדי נכרי, כי יכול אני לעוף, לרדה ולשוטט... האה! לו ידעתם אתם את סוד התעופה! ואתם הן לא ידעתם זאת ואף אחד מכם איננו ידע לעוף כמוני! האה!...

ונעלם פתאם החרגל ואיננו.

ברגע הנה מהרה לבא בחץ מקשת דרור קטנה שחורה; כנפיה היו ארפות מאה ומפתתיהן נשקף ראשה הקטן והיפה; היא רפרפה על פני המים במהירות נפלאה ותצפצף בקול רם ועלו:

"צוין, צוין! הרואים אתם מה מטיבה אני לעוף!

אין אשר ישנה לי כזה!"

וברגע העבירה את החרגל במטופו.

על ראש סלעך. ואני – לא אירא מות! לנצח אחיה. אחיה ואעוף! אני משה ועשה ועד אשר אמס באויר נאור! וגם אז אעוף. גם אז אנוע!"

ונעלמה העב מאחרי יתר העבים. עבי ערפל ואיננה. ובאותה שעה עמד משה בנן קטן שעל שפת הים נער קטן פתח עץ-תפוח פורח בהדרו אצל בית קטן ונמוך. הרבה הרבה זמן עמד ויתבונן אל הענפים הרכעניים העשופים בציצית-תפוח לבנים ורבים. אל השמש הבהירה אל השמים הבהולים ואל העבים הנקלים. פתאם פרש את את ידיו הקטנות אל על ובהאנחו מעמקי לבו אמר:

– אל אלהים! מה מאד ארסקה על אשר יצרת את העולם הנפח והנהדר הזה! מה מאד חפצתי להשקך ולנשקך!

ומשאלת לב תנער הזאת נשאה למעלה מעל הנמים והיערות. למעלה מעל החרגל והדרור. למעלה מעל הנשר המהיר והעב הבהירה ותעל למרומי אין קץ ותפל בקרן אור בהירה לרגלי הרום כפא אלהים.

תרגם מרדכי גפן.

ההרים. שם למעלה בשחקים עושה אני עגולים. עגולים גדולים ומביט על הארץ הקטנה והשפלה. אין גם אחד אשר לו כנפים חזקות מכנפי אני ואין אף אחד אשר יוכל להעבירני במעופו. הא! אין מיטיב לעוף כמוני! ...

נוטע הנשר במרומי אור השמש כאשר תצלל האבן תהמות.

ולמעלה ממעל לנשר נשאת עב קלה וקטנה. אשר הוהירה לברק השמש. בשלי על ראשי ההרים.

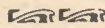
לעוף! לעוף! – קראה העב – רק לעוף ולטוש תמיד בלי הרף. בלי נוח. לא על סלעים וצורים ולא על כל דבר אשר יש לו איזה קשר עם האדמה ... לעוף לראות ולהנשא בתפלת השמים העמקה – אלה הם החיים האמתים! ... לי אין כנפים. אנכי לא אתנועע מעצמי; אולם כח נסתר ידחפני וישאני הלאה הלאה ואני – מחליקה ושטה באויר הקרקע ומשנה כפעם בפעם את האורות והצללים ... אזי לכו, צפרים קטנות ורכות! אתן תנוענה ותפלנה ארצה. גם אתה, נשר, מלך הצפרים. יום יבא וגם אתה תוריד בלי כח את כנפיך המוצקות ותמות שם

מפלצמים שהתקשה ודנה לאבן אצל פמבוק-סילוני.

הַחֵן בִּימֵי הַבָּצִיר. צִצְצִי

(מחני הולדים בארץ ישראל).

— רצונך, חביבי, לשמע עוד אנדה?

אם אחפץ? בנדאי, ספר גא, ספר!

— אנדה, אנדה! — הריעו נתר התלמידים קול אחד.

ניאמר סלימן:

— רעו לכם, בני, כי יש יום אחד בשנה, הוא יום תשעה באב שלכם, שבו תהפכנה טפות המים האלה לדם. התבינו טפות דם יורדות ויורדות, ומי הנקע יאדימו כלם. ואמרים כי טפות הדם האלה הן דמעות הצדיקים והחסידים הגדולים מימים קדמונים, המתאבלים ובוכים על חרבן ירושלים, על חטאת אבותיכם ועל חטאותינו אני, בן, בני, חטאים ופושעים הננו כלנו... הנה ימחל לי אלהים, יסלח לי, ישבח עונותי, אמן!... ובדברו בכה ברע הזקן על ברכיו ויפרש את שתי ידיו ויתפלל כמנהג הערבים במשך רגעים מספר תפלה חרישית. האור הפכה של גרותינו האיר את הפנים הקמוטים של סלימן, גם הנקע, האבנים, והעפר אשר מסביב היו באמת אדמדרמים... אחרי תפלת הערבי החלונו לשוב. בכל צעד וצעד אשר שכנו דפק לבי משמחה. בני אור ראיתי בתוך החשכה, ובאמת, זמן מה אחרי כן נראה לפנינו כמין פוקב בהיר, ומדי קרבנו אליו גדל ותהויר יותר ויותר: אלה היו קרני האור החודרות מבחוץ. קרבנו אל הפתח, וכלנו פה אחד קראנו:

— הָאֵת, הַפֶּתַח, הַפֶּתַח!

סלימן יצא האחרון ויפקד את כלנו: "אחד, שנים, שלשה... עשרה... חמשה עשר... עשרים, שנים ועשרים!" כלכם, על עיני ועל זקני! — ונסוד סלימן המערה עם כל סודותיה ואולי גם עם קבריה...

— התחפצו עוד לישן? — שאל גדעון את חבריו.

— לישן? הם וחלילה! — ענה אבנר בשם כלם.

— ברוך השם, לפחות, בפרתי על עון הגבינה

הצלויה; ועתה ספר אתה, אבנר, הבה, בכבוד!

מהפרכתה הגיעו קולות שונים וקריאות מערכות, צהלת סוסים ופעמני הנמלים ונערת חמורים, געירה ארבה, ממשכה...

ויצחק אבנר בקול גדול ויאמר:

— בן, ספר אספר לכם ספור מצאן במינו, ואתם

הקשיבו.

(עוד נבא)

המדה בן-יהודה.

(¹ שבועה בערבית.

ב.

במערת צדקיהו.

(תקשף).

אמרים אמור, בני, כי המערה הזאת ארבה ארבה, חושבים כי היא נמשכת עד יריחו. אולם אי אפשר להגיד דבר ברור, כי שום איש, התשמעו, בני, שום איש לא הצליח לעברה כלה ולשוב. לפני שנים מספר רצו תגרים אנגלים לבקר מערה זו בלי כל מורה דרך, לשוא הותרו בהם לכת לבלתי לבדם, לשוא התרו בהם כי תעה יתעו וכי אבוד יאבדו... הם ענו בקרירות רוח:

המערה הזאת מובילה עד יריחו, ועל בן אם גלף ישר לפנינו — נבוא לעיר התמרים, ואין לנו צורך בכל מלנה ומורה דרך.

האנגלים באו אל תוך המערה ולא שבו... התשמעו, בני, הם לא שבו!... כנראה, כבו גרותיהם, אחרים דא עלה בדם להדליק ובחשכה תעו ויאבדו דרך, ולא יכלו גם לשוב על עקבותיהם. יש פה חנוים ודרכים צדדים, הביטו גא, בני, פה נשם, ובקל תבדוק גם תתעה בכל צעה. בלי מורה דרך אסור ללכת!...

— ואם בן — שאכתיו — מתו פה האנגלים האלה?

— בן, מתו, ואולי אלה הן עצמותיהם. — ענה סלימן.

התבוננתי סביבי וראיתי עוד עצמות, עוד ועוד...

— נשוב גא, נשובה הפיתה, — התחננתי לסלימן

בקול בוכים. אך יתר הילדים צחקו ולענו לי וקראו לי

"בפר" והלכנו הלאה הלאה, ואני חפצתי אך אחת: לברר,

לנוס מפה, לצאת החוצה, באויר! המערה היתה לי לבית

פלא, עיני היו מלאות דמעות ומאום לא ראיתי ובקרב

לבי קלתי את הגערים הירושלמים אשר קראו בקול

אחד:

— סלימן, סלימן! גלף עד יריחו!

רגלי האחת החליקה והרגשתי מים בנעלי. עוד

פסיעה וצמדתי בשתי רגלי בתוך גקע מים קטן.

— מים! — קראתי בנאוש.

— מים! מים! — ענו חברי, — מעין, ברכה, נהר

בתוך מערה! — צעקו מכל צד וירקדו סביבי, וגרותיהם

בידיהם, בשדים קטנים, וכשיצאתי מתוך הנקע, ראיתי,

איך טפות, טפות נוטפים מהחורים אשר בקיר ויורדות

לאט לאט לארך הכתל ונופלות על בקרע המערה. עוד

אני מתבונן אל הטפות הנוזלות על הקיר, והערכי נגש

אלי ויאמר:

מִשְׁלֵי לְפִנְטִין.

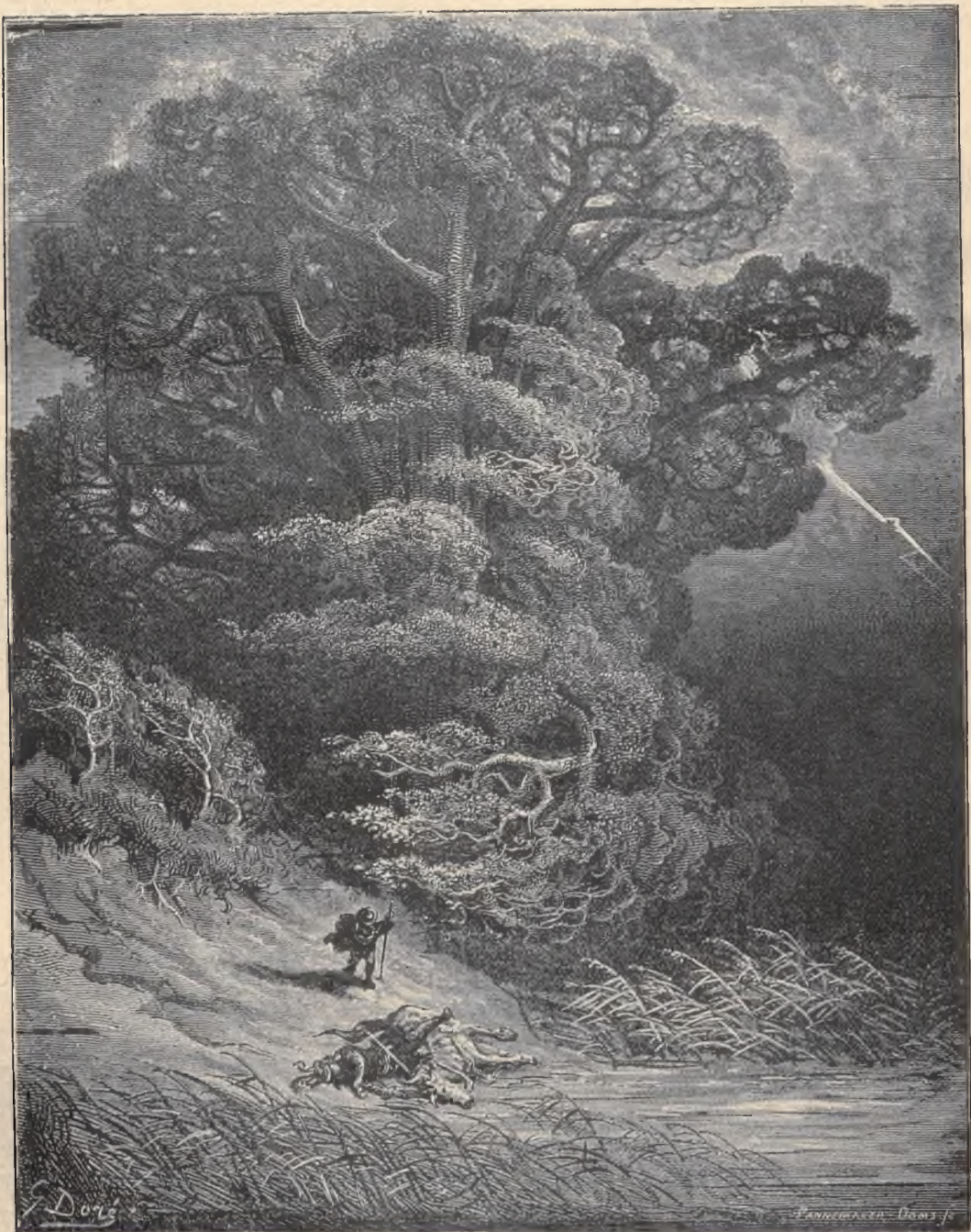
הַמֶּלֶךְ הַשְּׁשָׁה עָשָׂר.

~

הָאֵלֹן וְקִנְיָה הַסֹּף.

צִלְצַל אִי קַעֲמִי וְכֹבֵד
לֶךְ מִשָּׂא קִבְּרָה קִבְּרָה מִנְשָׂא.
בְּמַעֲמִי יִחַל אִמְ אִמְ גִּלְיָל⁽¹⁾
(¹) גִּל קָסוֹ.

אֵלֹן אֲדִיר אָמַר אֶל קִנְיָה הַסֹּף:
"אֲבֹן לֶךְ הַצֶּדֶק הַתְּאֵוֶן עַל אֵל.
הֵן גַּם חֶבֶד קָסוֹ גַּם צֵל

חתת⁽¹⁾ קל שוכני יער ;
 יסער בעזי יחמה ינער -
 אני אך רנע לי אכף,
 אכף - לא אשכרה.
 נאמה אלון אדיר ונא,
 אם לא שחות עוד מפני
 בערות העז עם כל העץ,
 חכה לקץ..."

עודו מדבר, והנה בפאת צפונה שם
 קדרו שמים, סער קם,
 ומסביב הוא מתחולל
 ומסתער ומתנוולל
 בעזו אים על כל היקים,
 ובעלמה טבעו שמי רום.
 לארץ שח חיש קנה-הסוף,
 אך האלון עומד וקוף.
 והוא מביט סביבו בנאון ;
 והנה גבר הסער, השאון
 במשנה עז - וברעם קול
 נעקר משרש הענק הרם.
 ששרשיו תמכו שאול
 וראשו במרום רקיע שם.

ש. ל. גרדון.

(1) חתת - פתח גדול.

או רוח פי ישוב קליל,
 וקבר רעור ירעד גג
 ועד עפר ינח ראשך.
 מדוע, הוי, בלות כה ?
 נאני למרום עבים ארימה מצח
 בלבנון הר בשלג נצח ;
 אותי ישק ראשון הקו
 של שמש בקר בזהר רב ;
 ברב עזי אשחק לרוח.
 גם מפני סער לא אשוח ;
 אשר לך, קמי, סער עז
 אך לחש קל לי נשימת-דו.
 ולו גדלת פה מתחת לענפי
 הרעננים המשתרעים סביב,
 לא רע נמר הנה כה נורלך,
 כי אז פרשתי את כנפי
 עליה, סוף אמלל, חביב,
 ובעת סופה מצאתי כי מחסך ;
 ואתה שוכן תמיד על שפת המים
 מקום משכן רוחות שמים.
 אכן, כל טוב מנע ממך אלהיך -
 נאני מה צר לי, צר עקידה."

- "אל נא תנידה לי - ענה הסוף - אל תצטערך.
 אף כי דאגתך לי תעיר על טוב לבך ;
 אני לא אירא סער.

ש הצוענית העבריה.

(ספור).

(תמצית).

לסוף ראתה ונזקקה, שהאנשים הפזורים האלה תמימים
 עמה, אוהבים אותה ומבקשים טובתה באמת, והתחילה
 להתחבב עליהם ולחבקם בלי כל חשד.
 בסוף השנה הראשונה לשבתה בבית הוריה
 התרשים לא הפירו בה עוד סמנים גלויים של האהל: היא
 היתה לבושה במעט בנות הישוב, מדברת ורגזנית מתקנת,
 אשר למדה על נקלה; גם מאת מוריה הפיקה רצון, כי
 למדה והבינה את שיעוריה בשקידה ובכשרון גמלא. את

האחבה החמה אשר אהבה, והדאגה הרבה, אשר
 דאגו לה רבי שמעון ורבקה אשתו, ושלמה הנער ומרים
 אחותו, פעלו עליה הרבה לטובה. אמנם בימים הראשונים
 דומה היתה שהיא חושדת בכל החסדים שעושים לה,
 ואותות האהבה שמראים לה ומתננות-חנם שנותנים לה,
 כמו שמים לה איוה מארב, כמו איוה מוקש שמין לרגליה.
 היא לא הסכינה לראות באהל איש מושך חסד לרעהו
 בלי ערמוניות, בלי חקנה לבצע ותועלת לעצמו; אך

שגם מרים שמחה על הדבר הזה. אבל לא חשבה הרבה למצא פשר החידה הזאת; היה שפך נהנים וכן יתנו גם בימים יבאו.

בבה הכניעה תחתיה במשך הימים את כל אנשי הבית, והם הרגישו בדבר, ודומה היה שגם הסכימו לו!... אפילו המשרתות שבבית, שבראשונה היו מתקנאות בנערה, שחציה צוענית וחציה יהודית, המושלת בכל אנשי הבית — נקנעו אחרי כן והסכימו עמה.

כל אנשי הבית סבלו חלקם מן הנערה האסופה הזאת, אבל יותר מכלם עלה בחלקו של שלמה. ה"אב הקטן" היה דבר הביר בימים הראשונים, עד כמה קשה להיות "אב" לבת "סרבנית" כזאת. הרבה הרבה צער נעצב נרמה לו, עד שזכה מאתה שתביט אליו בבת-צחוק של רצון, ובכל אשר הוסיף לבקש קרבתה, בכל אשר השתדל להראותה חבת אהים — כן נזרחה מעליו ומראהו פנים וזעפים; ואף אחרי שנזאש להפיק ממנה רצון, היתה מאירה לו פניה בחבה גלויה, ואולם אף החל שלמה להתקרב אליה באהבה, נפלו פניה שנית ויכסו בענן של רגז, לדאבון לב שלמה.

ואמנם גם בעצמה לא ידעה לבאר: הנער הזה מה הוא לה? באשר לא שם לב אליה, הרגישה שחסר לה איזה דבר... כאלו נשארה לשבת בדר בתוך מדבר גדול... לבד, הנה דופק בחזקה ונפשה לא ידעה מנוח; אף באשר החל להראות לה אותות אהבה ונרעות נאמנה מנר נתמלא לבד, רגז עליו בלי דעת על מה, ויש גם אשר הצטערה על הדבר הזה, ובכל זאת לא שנה מצב הדברים למזכה, גם שלמה כמו הקבין בבר אל הדבר, להתרחק ממנה ולהתקרב אליה חליפות, בכל אשר נעלה על רוחה היא.

(עוד יבא)

יחידה ששנדרג.

פרקיה בתורת ישראל למדה בתשוקה רבה. בספר הקטן, ספר התורה, מצאה את האלהים הגדול והטוב, אשר ברא גם את השדה, גם את הישוב, גם את הלילה ואת היום ואת "פרען" עם ארבע נשיו — את הכל ברא האל הטוב הזה, שהוא אל נעלה ומסתתר, לא מפני שהוא חפץ להסתתר, אלא מפני שאין בני אדם בשרים ונהנים באדם ותנה לפני החטא, שיוכלו לראותו.

האהבה הרבה אשר הראי לה כל בני בית אקדמן פעלה עליה הרבה לטובה, אבל גם לרעה. כי התרגלה לאט לאט להשתרר על בני הבית, ראה ראתה ש"אמא" מקפדת מאד, שלא יגרמו בניה צער לבתיה, גם האח והאחות נזהרים מאד בדבר זה. כי לה רק שתתרחק אל פנת הסדר ותשב שם ענומה — וכרגע תשכן עננה על פני כל אנשי הבית: אבא מביט על אמא, אמא — על שלמה ומרים, שלמה ומרים מביטים איש על רעהו, איש-איש חושד את חברו, ואיש-איש מתחיל בדרך במעשיו, אם לא נרם בלי צדיה אינה צער לנערה האמללה הזאת, והיא יודעת, כי אף לשוא חררו את כל הסדרה הזאת, כי היא התעצבה רק במקרה, או בכונה, כדי להעציב את אנשי הבית, מפני שהיא נהנה קצת מן הסיון הזה, איך שהם מאשימים וחושדים איש את רעהו, כי נרם לה אינה עלבון נצער, ורק היא יודעת ש"עורבא פרח!" — שאין כאן לא עלבון ולא צער. הכל חשים בצערה, והיא אינה מצטערת כלל, והיא ידעה את סופו של דבר: כי עוד מעט וננשו אליה לאט, כמו מיראה, ואז, באשר תואיל להביט אליהם בבת צחוק קלה, תקום שמחה בבית, כל פנים יאירו וכל עינים מפיקות רצון, ושלמה ומרים ימשכו החוצה ויתנו לה מתנות.

ובימים שלפני הסנים: "פסח", "שבועות" או "סוכות", העת שתופרים לבגים בגדים חדשים — יודעת היא מראש, שבגדיה שלה יהיו יותר יפים משל מרים, בעיניה היה אמנם הדבר לפלא; אף עוד יותר השתוממה בראותה

רבינוזון

על האי השומם.

(מחזה לילדים במערכה אחת).

.....

(פניה.)

התבי: רבינוזון, עת לעבוד!

רבינוזון: צדקתי, ידידי, צדקת... מה בצע בדמעות?
צריך לעשות את הפירה... העבודה הזאת מתקדמת כל
כך לאט – במעט שגם התחלה אינה נפרת. הנגל הוא
לחרט בעץ עד אשר יהיה לי לסיכה בקרדם של אבן
בקרדמי? הוי מי וזמן ומצאתי לי פה ברנל! אף ברנל אין
בנראה. על כל האי הנה, ובכל זאת איך שתקשה עלי
העבודה סוף סוף תלא אנמרנה – ואז – מה תגדל
שמחתי! לי תהיה סירה! סבלנות, את דרושה לי יותר
מכל! (הוא עובד בקרדם האבן ומשורר).

אין עבודה בלי ארץ-אפים.

ובלי עבודה אין מנח שמים.

רבים מעצורים תפגש במלאכה.

אך סבל ועבד עדי תצלחה!

אם התחלת

וקלקלת.

היה לאיש

ותמן חישי.

ועבודתך אל תשליכה.

אז תצליחה. –

למען השמר מסותו סרף.

הן עבדתי בלי הרף:

שתי שורות עצים נטעתי

ונעפיהם נחדו קלעתי.

בינותם עפר שפכתי.

כזה עבדתי ולא נהתי.

ובל היום עפר חפרתי.

עד הסיר סביבי נמרתתי.

בו חסיתי ונשמרתתי.

בניתי לי מענפי עץ.

עשיתי לי גם קשת חץ

ולמשרה לירות למרתי:

כזה כל היום עבדתי

בחוצ ובמעוני

עד כי שכחתי יגוני.

יום יום הלכתי בתיתי רגלים

וצמחים חפשי בארץ אפים.

הצמחים גפצתי קלעתי, סרגתי.

הכלים ורשתי ארגתי.

ברשתי רב דגים לי בנתי.

לשבע אכלתי

ואלה הללתי.

עת שמלתי מעט בלתי

ידי אחרת לי עשתה.

מעור עי לי כך בסרתי

ובעצם-דג לי בנח תפרתי.

אותו אלבש כל ימי השבוע

ומראי משנה כפרא פרוע.

וביום השבת אשוכה אלבש

שמלתי ישנה, ישנה-חדשה.

שאצלי היא נשמרה.

ומכל יקר היא לי יקרה.

ענף אני, עת לאכל; הבה אקחה לי את סלם החבלים

ואעלה על העץ, אלקטה לי קוקוסים, כדי שיהיה לי תמיר

מן המיבן. (לוקח את סלם החבלים ומטפס ועולה על העץ, קוטף

קוקוסים אחדים ומשליכם על העשב ארצה).

התבי: קוקוסים! קוקוסים! רבינון!

רבינון: עתה אפצע אנו! אחד באבן, איציא את הנרעין ואת החלב אשר בו אצק אל קערת הקוקוס הזאת. מה הם! השמש לוחט באש; אסובדנא בשמישתי; האויר מחניק. בן הוא תמיד לפני סערה. (שונה חלב ואוכל את הקוקוס). תבני תבני הטוב גוש הקה! הנה קוקוס! (תחבי עף אליו מן העץ ומגמר מידי רבינון). הנה אני שוב. אודך, אלחי, על טובך ועל חסדך עמדי! מה מעט הוא הדריש לאדם למחיתו, אם אינו בעל תאנה! ובכל זאת חפצתי מאד שיהנה לי אש בקראשונה... בי אז וכלתי גם עתה לאכל דגים צלויים ולצללות גם תפוחי אדמה. וכירני עוד איד הנה נדבר: מהם השמש הלוחט בער פעם אחת העשב היבש, ואני שתי שנים תמימות שמרתי את האש תחת אחד הסלעים. אך בעת מחלתי בקתה. אבל מה אעשה בחורף כלי אש? הן אקפא בקר! נורא הרעיון! אל תנאש, רבינון, אלהי השמים יודע מה דרוש לך. עתה צריך אני לשאב מים ולהשקות את הנחמור. (יצא עם הנחמור מתחת העצים ומוביל אותו אל המעיין).

התבי: נחמור נחמור!

רבינון: הוא שותה בתאנה רבה. הם נורא כיום הנה. הנה עתה החל להביש אלי יותר בשמחה. מה היה לי לולא מצאתי מעין מים חיים על האי טוה? הלא נעשתי בצמא. את מי הים המלוחים אי אפשר לשתות.

מה רבה היא התועלת אשר יביא לי נחמור! הוא נושא את משאי. אני לבוש בעור נחמור. חפצתי מאד לציור עוד נחמור אחד; אך זה דבר קשה: הם רצים מהר ועתה הם מסתרים מפני יותר. אך אולי תעמד לי ערמתי? התבוננתי נארא כי הם קופצים לעתים מראש הנקעה והוא אל העמק אשר לרגליה, וחפרתי חריץ עמק לרגלי הנקעה והוא; צריך רק לכסות את החריץ והוא בענפים כדי שלא נראה, והנחמורים שאינם זכירים בקפצם מן הנקעה יוכלו לגפל אל החריץ. בכה צדים ואבים בארץ מולדתי. הבה אכרת מלא סל ענפים ונחמורי יביארו שמה אל החריץ (קושר סל על גב הנקעה ומוליך אותה אל החריץ. — בינתיים מתקדרים השמים עבים יותר יותר). זה רעם בנראה (קול רעם נשמע).

התבי: רעם, רעם, רעם!

רבינון: הנה קדרו טשמים. — הים זועף. בעוד רגע תקום סערה נוראה. צריך להסתר מהר במערה. פחד להשאיר פה. אביא נא את הנחמור... מוליכה אל מקומה ושם. קולות הרעמים הולכים וגדלים. ברקים מתעופפים האדמה רוערת) הסערה שוכרת עצים... האדמה רוערת תחתיה. הנה אלי! איני יכול ללכת. הוסקה הצילה את רבינון האמלל! (רעם אחר רעם מרעיש את הארץ עד היסוד

בה. רבינון נופל ארצה. פעמים אחדות הוא מתחזק לקום ללכת אל המערה ואינו יכול). אהה! לוי ישבתי עתה במערתך! — את מה נוראים הרעמים האלה! הברקים מעורים את עיני! — האדמה רוערת. עוד מעט ותכלעני תיים. הנה מדוע זה תרעש כה האדמה? אלי, אלי, למה עובתני? אין ישועה לי עוד. אבדתי אבדתי. (רעם נורא נשמע: רבינון מתחלל, קופץ ממקומו ורואה, כי נהבם חלק מן הקר ונאחזים מן העצים אשר לפני פתח המערה נעקרו משרשיהם ונחפכו על פניהם. ברק מבזיר אחד העצים). אלי שבשמים! אין זאת כי השמים נקרעים ממעל. חלק מן הקר נהרס. והעצים אשר מוכנו על מבוא המערה נעקרו! רבינון אמלל!

אבל מה עיני רואות? אש! האש! זה העץ הנעקר משרשיו בוער באש! ואני יכול אוכל מעתה לשמר את האש תחת הסלע לכל תכבה. במדמה שהסערה שקטה מעט, רעש האדמה עבר. ברוף השם! עתה צריך לחפש ולפנות את האדמה מעל מבוא המערה... אך הסערה נשאה את מעדרי... — (מביט מסביב). האש! הנה! (הוא חופר באדמה). הוי מה רב העפר והאבנים, אשר נפלו מן הקר. לוי היתי במערה הלא מצאתי כה את נחמורי. באשרי, כי לא הספקתי להקלט אל המערה.

מה זה? (הוא מרים קור וקב מן הארץ). בין האבנים האלה יש גם מתכת. אולי ברזל הוא? — אהה זה קב. מתכת אדורה! כמה אנשים פובלים בשכילך! מעב אתעב את הקב (משליך את הקב לארץ). פה לא תצלחי למאומה.

נאיה תבני? לא רואים אותו פה. רעי האמלל! בודי אבד בסערה. אבל מה זה מתנועע שם? (עש אל החריץ אשר לרגלי הנקעה). האש! שני נחמורים בתוך החריץ. בנראה מקרו להקלט על גפם מתוך הסערה ותקפצנה מעל הנקעה ותפלנה אל תוך החריץ. אודך, אלחי, על חסדך עמדי; ואני בער מאיש הרבהתי אחרי מדותיך! הנה רעש האדמה נתן לי אש ושני נחמורים. חלק מן הסערה נהרס. אך מואת היתה יותר רחבה; עקר עצים אחרים, אך זאת אמתן עד מהרה.

אכן זה היום עשה יי! אבל איזה יום פשבוש היום הנה? (גוש אל אחד העצים ומתבונן אל הקנים החרוטים עליו) הן האחרון הראה יום חמשי והיום יום ששי, שנים עשור לתחדש תמוז. בשנה שעברה בעצם היום הנה העמדת את המזל ובראשו הנהל עם הכתבת: "חישו לעזרת רבינון האמלל!"

התבי (מתעופף אליו): רבינון, רבינון!

רבינון: האש! רעי הנקר! רעי הטוב! הנה שבת אדי. עמד נא על בך ידי. (מנשק ומלטף אותו). הו מה מאד שמחתני! רעי המסכן אתה רועד... גם אתה נבהלת במזני...

הספר מיוחד לעולם קטן.
"הפרדג'ה"
 ירח סודני בעד הדורים
 והמרים.

א לעצבות הנדרי מרשית הפיש לרשות הצבור — פנים שפמן; ב חסונות האופי של הילדים (המשך) — א. בן צבי; ג תורת התנ"ך (המשך); ד השוה חקולות בקריאה — ישיאל יוסף טיקוס; ה הקריאה העובדת (המשך) — בן זאב; ו דעונו על דבר התנ"ך — בן משה; ז לשאלת המורים — י. גלס; ח בקרת ספרים — י. גלס; ט השוה למספר — י. אנדריק; י בדיקת.

יצאה לאור החוברת הכפולה ה'—ו' (אדריניסן) וזה תכנה:

I לילדים:

1 קובץ שיחות קטן (שיחה) מאת ר. גוסטפסון, תר' נ. פינס. 2 ידידי המלך עמינדב (שיחה) — הנ"ל, תר' הנ"ל. 3 הרועה ובת המלך (אגדה) — הנ"ל, תר' י. ב. לבנר. 4 המלך אשר שנתו נגולה, בן פרחי ששון (אגדות) — הנ"ל, תר' הנ"ל. 5 ארבעים שודרים (אגדה ערבית) — תר' מ. סילמן. 6 שלשה אחים (שיחה) — ר. גוסטפסון, תר' נ. פינס. 7 רחוב הזהב (אגדה עברית) — ל. ויזל, תר' י. ב. לבנר. 8 אן עשר ואשר, בן גדול העלילה (אגדות ערביות) — תר' הנ"ל. 9 אן גמול ישרים או רחוב מזל, בן הרמבים והעלם האלם (אגדות עבריות) — ל. ויזל, תר' הנ"ל. 10 החכמה (אגדה) — תר' הנ"ל. 11 הכליף החסידה (אגדה) — הויף, תר' י. ב. לבנר. 12 אן פרעה מלך מצרים (אגדה) — תר' הנ"ל. 13 כלבים (אגדה מדרשית) — תר' הנ"ל. 14 איש בלי לב (אגדה אנגלית) — תר' א. ליבושיצקי. 15 הדיג והדגה (אגדה בחרושים) — א. ס. פושקין, תר' הנ"ל. 16 לזיג בעומר (אגדה) — ש. דינר. 17 הכלה האמתית (אגדה) — האחים גרים, תר' ש. ברמן. 18 יוחנן הנאמן (אגדה) — הנ"ל, תר' הנ"ל. 19 אן תרח אוהב הכסף סמור התולעים, בן עשיר אמלל (אגדה) — תר' מ. סילמן. 20 המלך שלמה ומשחקי השחמט (אגדה מורחית) — תר' א. ב. 21 לב אן (אגדה עברית) — פילופון, תר' פ. פ. ל. 22 אח ואחות (אגדה) — תר' הנ"ל. 23 גלית הנדב (אגדה) — תר' א. ליבושיצקי. 24 לבנת שלג (אגדה) — האחים גרים, תר' ש. ברמן. 25 השד ושלוש שערות הזהב (אגדה) — הנ"ל, תר' הנ"ל. 26 אן בית היער, בן הנחש הלבן (אגדות) — הנ"ל, תר' הנ"ל. 27 אן הברקת, בן אשר ועני (אגדות) — י. ב. לבנר. 28 כל אגדות ישראל (חלק א', 24 חוברות) — תר' הנ"ל. 29 ילד מצל (שיחה) — א. ברוסילובסקי. 30 משלי ילדים (3 חוברות) — ש. ל. מ. 31 מעשה בנבוכדנצר שנהפך לדב (אגדה) — י. צ. לוי. 32 למען אחי הקטנים (שירה מקורית ומתרגמים, 15 חוברות) — א. ליבושיצקי. 33 לשמחה (אגדה) — כ. שמירס, תר' י. ב. לבנר. 34 ימים מקדם (אגדה) — מ. הורליק. 35 ילדים עובדים (ג' אגדות) — י. עקב, 2 ימינה, 3 רחבת) — י. גרוזובסקי. 36 שיחות ילדים (10 חוברות) — י. שטיינברג. 37 אן אן (אגדה) — י. צ. לוי. 38 נח בתבה (אגדה) — תר' הנ"ל. 39 העצמות היבשות (אגדה) — תר' הנ"ל. 40 הפחה

ביבליותיקה לבני הנעורים (הוצאת „תושיה“):

הרועה (אגדה בני קדם) — תר' י. רובינא. 100 מעשה בן מלך (אגדה) — תר' הנ"ל. 101 אן החסידה, בן החיידה (אגדות) — האחים גרים, תר' ש. ברמן. 102 אן יקמן הנבון, בן זלפה החכמה, בן המסחר הטוב (אגדות) — תר' הנ"ל. 103 אן מלך הר הזהב, בן שלומית ושלמה (אגדות) — תר' הנ"ל. 104 אן ארון הזוכית, בן החתן השודר (אגדות) — תר' הנ"ל. 105 עפר האילים (אגדה) — תר' הנ"ל. 106 בת יחידה (אגדה) — תר' הנ"ל. 107 המזמרת הקטנה (אגדה) — תר' הנ"ל. 108 אן המשורר העני, בן דבורה הקונה (אגדות) — תר' הנ"ל. 109 מעשה בשלמן אחד (אגדה ערבית) — תר' הנ"ל. 110 אן המלאך הגואל, בן הכוכבים שאבדו (אגדות) — תר' הנ"ל. 111—155 כל אגדות ישראל (חלק ב', 45 חוב' — י. ב. לבנר. 156 אן צפור הזהב (אגדה) — האחים גרים, תר' ש. ברמן. 157 החיט אמיץ הלב (אגדה) — תר' הנ"ל. 158 רמזיה (אגדה) — תר' הנ"ל. 159 אן כפה אדומה, בן הקציעה (אגדות) — תר' הנ"ל. 160 רעת האווים (אגדה) — תר' הנ"ל. 161—163 בני המלך והלביא (אגדה מורחית, ג' חוב' — תר' הנ"ל. 164 רזנס שטיין. 165 דבורה (אגדה) — תר' פ. פ. ל. 166 אן הכמה נפלאה (אגדה) — תר' חיים רבינוביץ. 167, 168 אן רבי אליעזר בן הורקנוס (תולדה) — י. מיוחס, בן מעשה באיש מופת (אגדה) — ק. ל. סילמן. 169 שולמית (אגדה) — מיכיל שלמה מלך ישראל) — י. שטיינברג. 170 אן גבה מעל גבה (משל) — בן המנדרין והבגדיון (בדיחה) — תר' י. ב. לבנר. 171 אן מלך כל נומ' 4 ק'. 172 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 173 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 174 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 175 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 176 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 177 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 178 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 179 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 180 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 181 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 182 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 183 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 184 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 185 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 186 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 187 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 188 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 189 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 190 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 191 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 192 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 193 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 194 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 195 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 196 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 197 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 198 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 199 אן מלך כל נומ' 2 ק'. 200 אן מלך כל נומ' 2 ק'.

II לנערים:

1 אן—ב מלחמת אחים (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 2 אן אגריפס הראשון (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 3 אן—ד השבוי בקוקן (אגדה) — תר' הנ"ל. 4 אן—ו המוהיקני האחרון (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 5 אן—ז אי בורניא (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 6 אן—ח בני משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 7 אן—ט הנדחים בירכתי צפון (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 8 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 9 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 10 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 11 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 12 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 13 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 14 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 15 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 16 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 17 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 18 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 19 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 20 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 21 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 22 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 23 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 24 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 25 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 26 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 27 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 28 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 29 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 30 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 31 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 32 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 33 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 34 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 35 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 36 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 37 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 38 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 39 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 40 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 41 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 42 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 43 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 44 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 45 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 46 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 47 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 48 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 49 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 50 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 51 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 52 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 53 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 54 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 55 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 56 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 57 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 58 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 59 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 60 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 61 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 62 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 63 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 64 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 65 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 66 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 67 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 68 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 69 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 70 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 71 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 72 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 73 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 74 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 75 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 76 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 77 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 78 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 79 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 80 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 81 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 82 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 83 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 84 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 85 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 86 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 87 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 88 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 89 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 90 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 91 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 92 אן—ד מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 93 אן—ה מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 94 אן—ו מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 95 אן—ז מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 96 אן—ח מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 97 אן—ט מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 98 אן—י מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 99 אן—כ מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר. 100 אן—ג מלך משה (אגדה) — תר' י. ב. לבנר.

Издательство „ТУШИЯ“, Варшава. — Verlag „TUSCHIJAH“, Warschau.